

OTCOVÉ A DĚTI.

Povídka z venkovského života.

Napsal

P. VOJTĚCH PAKOSTA.

S životopisem a podobiznou Jeho kníže. Milosti

FRANTIŠKA de PAULA,
knížete-arcibiskupa Pražského.

MATRIKA. DÍL II.

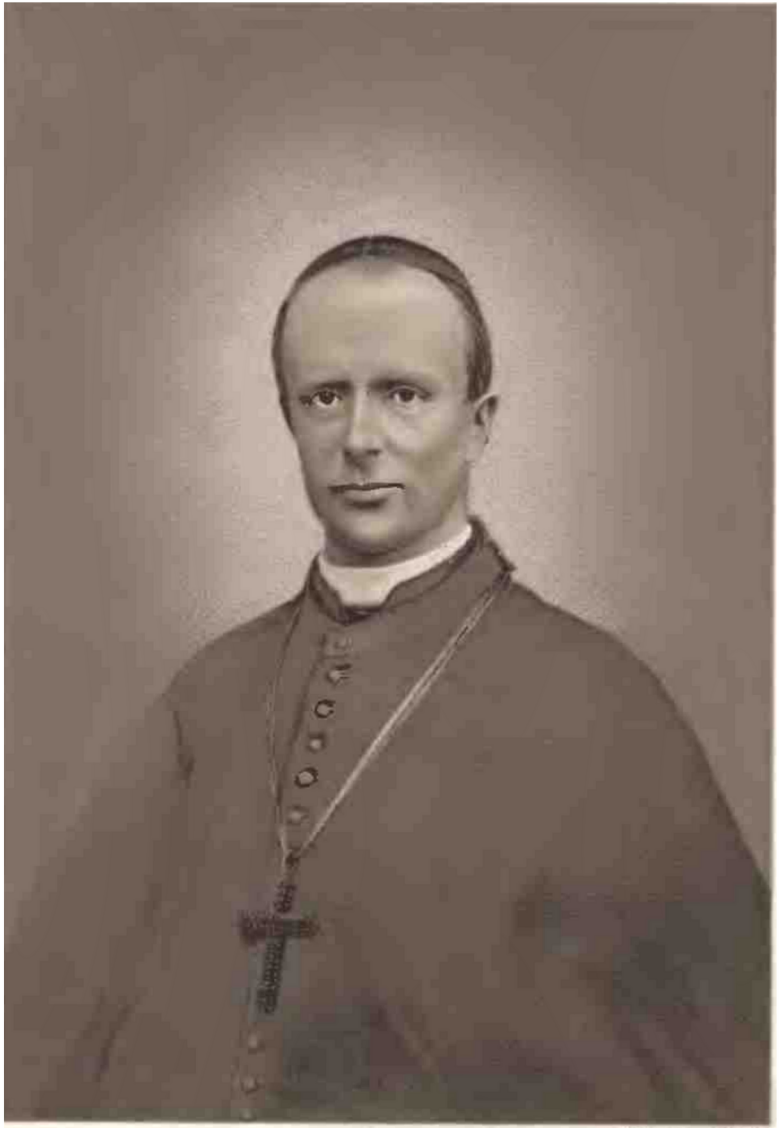
Podíl údů na rok 1886. — Číslo 73.

(S pěti obrázky.)

V PRAZE.

Nákladem Dědictví sv. Jana Nepomuckého.
1886.

B. Styblo v Praze

+ František Šaulig
kn. arcib. pražský

FRANTIŠEK de PAULA

říšský hrabě ze Schönbornů,
kníže-arcibiskup Pražský.

Napsal

Dr. Klement Borový,
kanovník metropolitní kapitoly u sv. Víta.

FRANTIŠEK DE PAULA říšský hrabě ze **SCHÖNBORNŮ** narodil se 24. ledna 1844 v Praze jakožto třetí syn **Ervína říšského hraběte ze Schönbornů**, kterýž svým šlechtným v pravdě katolickým smýšlením byl všeobecně znám a vysoce vážen a kterýž 12. ledna 1881 v Pánu zesnul, a matky **Kristiny rozené hraběnky Brühlové**, jež výtečnými dary ducha se vyznačuje.

Neoblomná stálost u víře katolické, nezměnitelná věrnost k církvi, císaři a vlasti, toť jsou dědičné vlastnosti rodu Schönbornův, starého to rodu rytířského pocházejícího z Porýnska, rodu, kterýž až do počátku 19. století byl říšské vládě bezprostředně podřízen. O rodu tom píše **Gebhardus** v rodopisných dějinách dědičných stavů říšských, že páni ze Schönbornů nedobyli pŕtkami svého jmění, že však císaři, kurfirštům a církvi vždy věrně a horlivě sloužili.

Mnozí z předků našeho nám Bohem stanoveného velepastýře po boku vladařů v krvavých bitvách hrdinsky položili život svůj a na bojišti čestnou smrt našli. Větší však počet mezi nimi služby své věnoval církvi svaté; spásonosné prostředky její rozdávali s horlivou pŕfí, spolu však pevně a neoblomně práva církve sv. hájili.

Není účelem těchto řádků, podati ctěnému čtenáři úplné dějiny tohoto rodu šlechtického, což by nás odvedlo od cíle vytknutého; chcemeť toliko mezi předky našeho osvíceného **Metropolitu** jmenovati některé, a sice ty, kdož výtečnými vlastnostmi svými pozdějším pokolením za vzor následování hodný sloužili.

Na prvním místě uveden budiž **Eucharius** rytíř ze **Schönbornů**, který žil asi r. 1118 a účastnil se válečného tažení proti **Turkům** do země zaslíbené. Tím však nechceme říci, že týž rytíř byl jedním z prvních předků tohoto osvíceného rodu; neboť rodopisci již při něm činí zmŕnku, že pocházel ze starošlechtického rodu rytířstva porýnského. Uvádíme jej z té příčiny, jelikož hrdle i statek obětoval za pravdy svaté víry katolické, v zmužilém obhájení církve a práv jejích života pozbyv; týž pochován jest na ostrově **Rhodosu**.

Ervin ze Schönbornů byl plukovníkem Albrechta markraběte Rakouského a v četných bitvách věrně a vytrvale stál po boku jeho (okolo r. 1156).

Jan ze Schönbornů byl 1208 kanovníkem v Mohuči.

Jan ze Schönbornů, vnuk synovce předešlého, byl kanovníkem v Treviru, † 1313.

Štěpán ze Schönbornů, synovec předešlého, převor u sv. Albana nedaleko Mohuče, 1371.

Konrád ze Schönbornů, fidus minister vévod rakouských, jakožto praefectus legionis (náčelník pluku) vévody Leopolda padl po boku jeho v bitvě u Sempachu 1384.

Filip ze Schönbornů byl kanovníkem v Mohuči r. 1430.

Jiří ze Schönbornů byl řeholním kanovníkem v Bleidenstadtu r. 1450.

Jan ze Schönbornů, opat řeholních kanovníků v Bleidenstadtu r. 1466.

Adam ze Schönbornů, strýc předešlého, byl praebendou opatřeným mnichem kláštera v Bleidenstadtu, kterýž za papeže Alexandra IV. za kollegiatní kapitolu byl povýšen 1495.

Markéta ze Schönbornů, řeholní panna řádu Klárisek blíž Wiesbadenu r. 1461.

Potenciana ze Schönbornů, neteř předešlé, abatyšce řádu sv. Kláry v Mohuči r. 1496.

Jan ze Schönbornů byl kanovníkem v Mohuči 1578.

Bedřich Jiří ze Schönbornů, kanovník Mohučský, zemřel v Kolíně nad Rýnem a pochován jest tamtéž v klášteře Kartuziánském r. 1584.

Emerich ze Schönbornů, kanovník v Treviru okolo r. 1538.

Jan Filip ze Schönbornů, Velikým nazvaný, kníže biskup Wircpurský v Bavorsku, pilně se zasadil o zrušení útrpného práva v příčině čarodějnic; týž byl přítelem filosofa Leibnice, s nímž si dopisoval. Později zvolen kurfiřtem Mohučským, byl spolu biskupem ve Wormsu a korunoval Ferdinanda IV. (syna Ferdinanda III.) na království římské.

Ku konci 17. a na počátku 18. století byl synovec předešlého

Lothar František ze Schönbornů kurfiřtem Mohučským a biskupem v Bamberku. Týž korunoval císaře Karla VI. a do rukou jeho složila vyznání víry Alžběta, nevěsta krále Španělského Karla III. (jakožto císař římský Karel VI.), později císařovna. Týž bral horlivé účastenství v církevním jednání směřujícím ku prohlášení Jana Nepom. za blahoslaveného a byl vůbec vřelým ctitelem sv. Jana Nep. On již r. 1700 vyslal naschvál kněze Jana Rosena do

Prahy s rozkazem, aby u hrobu tohoto sv. mučedníka na úmysl kurfirštův sloužil třikrát mši sv. a spolu aby vložil 25 dukátů do pokladnice, která se blíž svatého hrobu nacházela.

Týž kurfiršt seznal patrně ochranu sv. mučedníka Jana Nep. v roce 1711, když korunovati měl císaře Karla VI. a přišel za tím účelem do Frankfurtu nad Mohanem. Avšak právě tu noc před korunovací náhle kurfiršt Lothar František velmi těžce se roznemohl a následkem toho v den korunovace samé v 8 hodin ráno cítil se tak slabým, že ani na nohou udržeti se nemohl. Poslal tedy místokancléře k císaři se snažnou prosbou, aby korunovace na jiný den byla odložena. Leč Karel VI. k odkladu takovému nikterak přivoliti nechtěl, nýbrž na tom zůstal, aby toho samého dne korunovace se vykonala. V této velké nesnazi vzal kurfiršt Mohučáký se vši důvěrou útočiště své k Bohu a ku přímlově sv. Jana Nepom., jehož pokorně prosil, aby orodováním svým u Boha jej tohoto dne ochránil od zahanbení světského, kdyby totiž pro chorobu obřad korunovační důstojně vykonati nemohl.

Sotva že kurfiršt hrabě Schönborn modlitbu svou ukončil, tu se cítil ku podivu silným a jako znovuzrozeným, tak že za malou chvíli mohl osobně k císaři jeti a všechny předepsané obřady slavným způsobem vykonati. Kurfiršt účinek ten připisoval jediné ochraně a přímlovám blah. Jana Nep. a v září 1711 zaslal o tom zprávu do Prahy biskupu Danieli Mayerovi.

Bratr téhož Lothara jmenem Melchior Bedřich ze Schönbornů vstoupil v manželství se svobodnou paní z Boineburku a měl 7 synův a 7 dcer. Mezi 7 syny jeho bylo 5 duchovních, a mezi nimi nalezali se 4 biskupové, a sice:

a) Jan Filip František ze Schönbornů byl biskupem ve Wircburku a Bamberce.

b) Bedřich Karel ze Schönbornů, místokancléř říšský za Karla VI., stal se nástupcem bratra svého v obou těchto biskupstvích.

c) Hugo Damian ze Schönbornů, stal se záhy kardinálem, biskupem Spýrským, později též biskupem Kostnickým, byl při několikerém konklave účastníkem volby nového papeže římského a za arcibiskupa Pražského Ferdinanda hraběte z Khuenburgu sloužil v Praze pontifikální mši sv. u sv. Víta za příležitosti svatořečení sv. Jana Nepomuckého r. 1729.

d) František Jiří ze Schönbornů, pátý mezi bratřími, byl arcibiskupem a kurfirštem v Treviru a žil až na časy císaře Františka I.

e) Markvart Vilém ze Schönbornů byl kanovníkem několika kapitol.

Jedna ze 7 sester těchto bratří byla provdána v Čechách za hraběte z Nosticů, majitele svěrenských statků; manželství to zůstávalo po dlouhou řadu let bezdětné; avšak posléze na přímluvu sv. Jana Nepom., jehož oba manželé vroucně ctili, Bůh dítkem je obdaril.

Přehledneme-li tuto právě uvedenou řadu předků osvíceného knížete-arcibiskupa hraběte ze Schönbornů, nalezáme mezi nimi 3 volence říšské čili kurfiršty, čímž sotva který rod se může honositi.

Mimo to ukázali jsme, že v počtu právě jmenovaných předků těchto jsou nejedni mužové, kteří Bohu a sv. církvi jeho veškeren život svůj věnovali, sloužíce v té příčině arcipastýři našemu za stkvělý vzor, jehož následovati týž sobě předsevzal.

Jakož výše bylo podotknuto, jest nejdůstojnější náš kníže arcibiskup František z Pauly třetím synem zvěčnělého hraběte Ervína ze Schönbornů, muže, který v blahé paměti utkví všem, kdož jej znali, a který svou dobrosrdečností, štědrostí, spravedlivostí a vřelým vlastenectvím nad jiné se vyznamenal.

Vedle otce i šlechtná máti synu svému poskytovala na sobě vzor v bedlivém konání všelikých povinností, jež upřímný a církvi svaté věrně oddaný katolík plniti jest zavázán.

Maje takovýto ušlechtilý příklad na vlastních rodičích, a obdržev také svědomité, poctivé muže za učitele a vychovatele, prospíval nadějný jinoch netoliko u vědomostech vynikající měrou, ale počaly se také záhy již v srdci jeho buditi ony ušlechtilé ctnosti, které jej později v mužném věku zdobily a jimiž okrášlen i nyní jakožto Bohem ustanovený vrchní pastýř nám vstříc přichází.

Mimo ostatní vlastnosti byla to zvláště neunavná pilnost, vytrvalost, svědomitost, bedlivé konání všelikých povinností, velice útlá, přítulná láska k rodičům, bratřím a sestrám, úplná upřímná oddanost k učitelům a vychovatelům, laskavá vlídnost a nestranná spravedlivost ke služebnictvu, obzvláště pak dobrotivá štědrost, která vždy byla ochotna dávat i pomáhati, zkrátka souhrn všech vlastností těchto působil, že se mu naklonila srdce všech lidí, i u věku dětském, i jinošském a neméně u věku dospělého muže.

Studia gymnasiální konal hrabě František na c. k. gymnasiu Malostranském a tamtéž r. 1863 odbyl maturitní zkoušku s vyznamenáním, načež oddal se studiím právnickým na Karlo-Ferdinandských vysokých školách Pražských, byv z počátku určen pro dráhu diplomatickou.

Tu však nastal rok 1866; nepřítel valil se davem do milé vlasti naší. V této chvíli největšího nebezpečí zavzněl s nejjasnějšího trůnu Habsburského mocný hlas našeho milovaného císaře a krále Františka Josefa I., kterýž povolával věrné národy a zejména též syny země české, aby mohutné páže pozdvihly na obranu vlasti. Synové šlechty i občanstva s nadšením uposlechli hlasu tohoto davše se zapsati v řady císařského vojska, ochotni jsouce hrdlo i statek za vlast a krále svého v obět dáti. K mužům těmto statečným přidružil se též náš hrabě František ze Schönbornu, jsa jeden z prvních, kteří do řad císařského vojska vstoupili.

Přerušiv právnická studia svá vstoupil na čas války do tehdejšího 6. pluku kyrysníkův (nyní pluk dragounský číslo 6.), stal se důstojníkem, bral účastenství v bitvách u Náchoda a Hradce Králové, načež po ukončení války navrátil se do Prahy, a složiv předepsané zkoušky státní roku 1868 studia právnická ukončil.

Leč Bůh měl jiné úmysly s mužem, jehož srdce plálo láskou k církvi Jeho; hrabě František seznal, že pravé spokojenosti lze mu toliko ve stavu duchovním dosíci, an Hospodin k tomuto stavu jej mocně volá. Z té příčiny opustiv dráhu vojenskou s všelikou pílí oddal se studium bohosloví od r. 1869 počínaje. A sice pobyl nejprve v Římě r. 1869 a 1870, kdež učitelem jeho byl proslulý professor, nyní kardinál Josef Pecci, bratr nynějšího papeže. Od r. 1870—1874 studoval hrabě František na universitě v Innsbrucku, kdež byli professory jeho výteční jesuité Hurter, Stentrup, Jungmann, Tutzer, Jung, Nilles, Wenig. Po ukončeném třetím roce bohosloveckých studií byl 12. srpna 1873 od zvěčnělého kardinála Jeho Eminencí Bedřicha knížete ze Schwarzenbergů, knížete-arcibiskupa Pražského na kněžství vysvěcen a dne 15. srpna téhož roku, o slavnosti Nanebevzetí blahosl. Marie Panny v děkanském chrámě Přeštickém, přináležejícím ku patronátu hraběcí rodiny Schönbornské, prvotiny svoje kněžské slavil.

Roku 1874 a zase 1875 nalezal se hrabě František poznovu v Římě, kdež jmenován jest členem ústavu nazvaného Academia ecclesiastica; na universitě pak Gregoriánské byl za tehdejšího professora, nyní kardinála Franzelina v červnu 1875 na hodnost doktora theologie povýšen.

Navrátil se do milé vlasti byl hrabě František Schönborn od Jeho Eminencí kardinála Bedřicha knížete ze Schwarzenbergů v měsíci říjnu 1875 ustanoven kaplanem v městě Plané, kdež setrval až do září 1879, požívaje nevšední úcty a lásky obyvatelstva, které si jej pro výtečné vlastnosti ducha jeho velice zamilovalo.

V roce 1879 povolal jej kardinál do Prahy, ustanoviv ho vicerektorem či místoředitelem knížecího-arcibiskupského alumnátu, kdež byl od r. 1880 ředitelem Dr. František Bauer, professor theologie na Pražské universitě, nyní biskup Brněnský. Po odchodu jeho byl v roce 1882 hrabě František ze Schönbornů za rektora či ředitele téhož semináře ustanoven, v kterémžto úřadě až do října 1883 setrval.

Jakým způsobem oslavenec náš úřad svůj vychovatelský v arcibiskupském semináři plnil, o tom svědčiti může na sta kněží, kteříž pod jeho správou a dozorem se v Pražském semináři ke službě oltáře Hospodinova připravovali.

Všem svěřencům svým byl hrabě Schönborn vzorem v životě svém vlastním; byl přísný k sobě samému u bedlivém vykonávání povinností; avšak taktéž i na čekatelích stavu kněžského, kteří správě jeho svěření byli, požadoval, aby touž horlivostí a stejnou vytrvalostí se vyznamenávali; při tom byl vždy jakožto představený ku všem stejně spravedliv a vědom si zůstáváje důležitosti úřadu sobě svěřeného, dovedl sobě laskavým, dobrotivým a vlídným jednáním svým v brzku nakloniti srdce všech mladistvých čekatelů stavu kněžského. Braliti ku hraběti Schönbornovi útočiště ve všech záležitostech svých; on pak uměl nejen těšiti, mysl zkomoucenou pozdvihnouti, ale i hmotnou pomocí milerád a štědrě se propůjčoval tam, kde toho potřebu shledával; i nelze diviti se, že srdce vděčností ponoukaná, tím vroucněji dětinnou láskou k němu jako k Otci lnula.

Nelze také zamlčeti, že hrabě František ze Schönbornů jakožto představený semináře vždy s největší bedlivostí sledoval vědecký pokrok bohoslovců; proto s nevšední vytrvalostí a pozorností přítomen býval pololetním a celoročním jich zkouškám, jež na fakultě theologické skládali, těšil se z výtečného jich prospěchu a k další pilnosti je povzbuzoval.

Ke spolupředstaveným semináře choval se hrabě jako věrný, nepřímý přítel, otevřeně s nimi jednal a proto též úcty a lásky všech požíval.

Za takových poměrů každý snadno porozumí, že s bolestí loučili se chovanci i představení semináře s přednostou svým, když po krátké době bylo jemu usouzeno na nové působíště se odebrati.

Nejvyšším rozhodnutím Jeho apoštolského Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. ze dne 22. srpna 1883 jmenován jest hrabě František ze Schönbornů biskupem Budějovickým, nástupcem slavného biskupa Jana Valeriana Jirska († 23. února 1883). Zvláštním Brevem Jeho Svatosti papeže Lva XIII. ze dne

28. září 1883 byl na biskupství potvrzen; dne 18. listopadu 1883 byl v chrámě seminářském u sv. Salvátora v Praze od Jeho Eminenci kardinála Bedřicha knížete ze Schwarzenbergů, arcibiskupa Pražského slavně na biskupství posvěcen čili konsekrován a dne 25. listopadu téhož roku v katedrálním chrámu sv. Mikuláše v Budějovicích slavným způsobem nastolen čili inthronisován.

S jásotem a se srdečnou, upřímnou radostí uvítalo biskupa svého v tento den důstojné duchovenstvo diecéšní, zastupitelstvo stoličného města a četné spolky a sbory; všickni jednovorně vítali velepastýře svého, přesvědčení jsouce, že k nim přichází jakožto hlasatel pokoje a míru i lásky vzájemné, že stejnou láskou bude lnouti k veškerým ovečkám rozsáhlého stádece svého, věren jsa zákonu, božským Mistrem danému slovy: Miluj bližního svého jako sebe samého.

V krátkém čase také skutečně seznali obyvatelé města Budějovic i celé diecése, jak šlechetné jest srdce biskupa, Bohem jim zřízeného.

S otcovskou láskou pečoval o blaho všech věřících nejen v stoličném městě svém, ale i na visitačních cestách, jež v různých krajinách diecése podnikal, žádného namáhání se nelekaje. Obzvláště však radoval se pokaždé ze zbožnosti a náboženských vědomostí dítek školních, s nimiž na cestách visitačních se mu bylo setkati, řídě se v tom dle slov Spasitele říkoucího: „Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim, nebo takových jest království nebeské“ (Mar. 10, 14). A takž i v stoličném městě svém Budějovicích nejraději zabýval se s dítkami ústavu hluchoněmých, kamž v každém týdni několikrát zavítal, o to dbaje, aby těmto politování hodným tvorům otcovskou útěchu donesl a s podobnou láskou o ně pečoval, s jakouž předchůdce jeho biskup Jan Valerian Jirsák po mnohá léta o blaho ústavu tohoto se byl staral. Dítky tyto s plesáním pokaždé vítaly vstupujícího k nim velepastýře, k němu jako k milému Otci se vinouce, jemu o pokroku svém vypravujíce i stížnosti své neb starosti sdělujíce; dobře zajisté věděly, že ač toliko znameními se vyjádřiti mohou, porozumí jim přece srdce otcovské; i bylo na jasném zraku dítek patrně znáti radost, kterou jim přítomnost biskupova působila.

Byl-li hrabě Schönborn pečliv o stádece, ovšem tím více sobě všímal pastýřů a vůdců stádece tohoto. S laskavou vlídností přijímal u sebe kněze, kteří do stoličného města zavítali; horlivě chválil, povzbuzoval a vyznamenával; kde bylo třeba napomenutí a pokárání, s laskavostí otcovskou tak činíval. Velice mu záleželo na zdárném vychování mladého duchovenstva; proto boho-

slovcům semináře svého byl moudrým, láskyplným, otcovským rádcem, poučujícím je o bedlivém konání nesnadných povinností, jež ve stavu kněžském jim nastávají. Aby tyto nejmladší syny své duchovní lépe a osobně seznal, zavedl obyčej, že bohoslovci, kteří jemu ráno při nejsv. oběti mše sv. přisluhovali, téhož dne u biskupského stolu obědvali. Tu v laskavém hovoru s nimi rozmlouvaje, měl příležitost nejedno ponaučení jim dáti, jehož pro příští působení své předobře použití mohli; on naučil se jednotlivce lépe znáti a bohoslovci sami poznenáhla zvykli sobě, že k otázkám jim předloženým biskupu svému vhodné odpovědi dávali a jakýsi poměr synovské důvěrnosti mezi nimi a velepastýřem jejich zavládnul.

Za doby svého úřadování biskupského povolán jest biskup František de Paula dvakráte od sv. Otce Lva XIII. do věčného města Říma za tím hlavním účelem, aby tamtéž dle úmyslu sv. Otcem pojatého, zřízeno bylo Collegium bohemicum, kollej česká k vědeckému vychování katolických kněží z české vlasti pocházejících. Biskup Schönborn se vším úsilím o zřízení tohoto kollegia usiloval a docílil toho, že dne 4. listopadu 1884 byla česká kollej v Římě slavným způsobem otevřena a že ještě před tím časem několik mladistvých bohoslovců z Čech tam bylo na vychování posláno.

Jaké vážnosti biskup hrabě Schönborn v Římě požívá a jaké lásce sv. Otce se těší, o tom podán důkaz při posledním pobytu jeho v Římě, když totiž sv. Otec Lev XIII. na důkaz obzvláštní své náklonnosti vyznamenal biskupa Budějovického, jmenovav jej assistentem papežského trůnu, jakož již před lety jej titulem domácího preláta papežského byl vyznamenal.

Na jaře 1885 zesnul v Pánu kníže arcibiskup Pražský, kardinál Schwarzenberg. Nedlouho potom byl nejvyšším rozhodnutím Jeho Veličenstva císaře Františka Josefa I. ze dne 21. května 1885 dosavadní biskup Budějovický, František de Paula hrabě ze Schönbornů jmenován knížetem-arcibiskupem Pražským; týž byl od sv. Otce Lva XIII. v konsistoři papežské 27. července 1885 slavně stvrzen či prekonisován.

Jmenování to zajisté nalezalo se v úplném souhlase s přáním předchůdce jeho, kardinála Schwarzenberga, kterýž po mnohá leta jako pečlivý otec staral se o blaho příbuzence svého, hraběte Františka Schönborna. Naznamenáváje v něm výtečné dary ducha, kteréž za pastýře duší nesmrtelných jej uschopňovaly, se zvláštní pozorností sledoval průběh jeho studií i života kněžského a nemýlíme se zajisté, řkouce, že zvěčnělý kardinál jakožto velezku-

šený biskup řádně poučil mladistvého hraběte o povinnostech úřadu biskupského, o vznešenosti povolání toho i radostech duchovních, jež s povoláním tím spojeny bývají. A nepochybujeme, že nynější nejdůst. Arcipastýř náš bedlivě slova ta v srdci svém přechovávati neopomine. Zpomínati bude těch vzácných okamžiků, když jsa ředitelem semináře Pražského, téměř každodenně mohl bráti účastenství v rozmluvě se šlechtným kardinálem, jemuž blaho církve, blaho sv. Stolice a blaho obzvláště Pražské diecése a provincie církevní vždy nejvíce na srdci ležely, kterýž ubolával nad každou pohromou, jež církev stihla, ale spolu radostí plesal, když církev vítězství a úspěchu nového dobyla.

Z těch příčin v osobnosti vysoce ctěného nejdůst. Primasa a Metropolitu hraběte Schönborna máme sice před sebou muže mladého, v nejlepší rozkvětu let se nacházejícího; avšak spolu v osobě jeho vstupuje před nás dlouholetá zkušenost, kterou slovuťný předchůdce Jeho sobě vydobyl a z nížto mladému šlechtici co nejhojněji čerpati a vážiti dal.

Mimo kardinála Schwarzenberga i jiní dva předkové na prestolu Pražském a sice arcibiskupové Jan Moric hrabě z Manderscheidu a Vilém Florentin kníže Salm (prastrýcové nynějšího metropolitu se strany mateřské) jemu za vzor následování sloužiti mohou.

Proto s jásotem uvítali jsme nového Arcibiskupa svého v královském hlavním městě Praze, s důvěrou a synovskou láskou jemu v ústrety kráčeji a jej žádajíce, aby vlast naši drabou sobě zamiloval, a nám tutěž otcovskou lásku věnoval, již se nám od předchůdce jeho v hojně míře dostávalo.

Dne 1. srpna 1885 rozloučil se nově jmenovaný kníže-arcibiskup s Budějovicemi, kde přečetní zástupové milovaného dosavadního biskupa k nádraží provázeli, odkudž odejel po dráze Františka Josefa do Nuslí a odtamtud do arcibiskupského zámku Břežan. Sem přibyli 3. srpna z Prahy kapitolní vikář metropolitní Ant. Hora, světitel biskup Karol Schwarz a kancléř Dr. Frant. Hrádek, aby jménem kapitoly sv.-Vítské a celé arcidiecése nového arcipastýře pozdravili. *Slavný vjezd knížete-arcibiskupa do Prahy* konán o slavnosti Nanebevzetí blah. Marie Panny 15. srpna 1885 při nejkrásnější pohodě letní. Z letního sídla v Břežanech vyjel arcipastýř o 5. hodině ranní a o 1/2 7. přibyl k okresu Vinohradskému, kde jej očekávala škadrona jízdních ostrostřelců pražských a banderium rolnické. Na hofějším náměstí sv.-Václavském sestoupil kníže-arcibiskup a byl zde uvítán purkmistrem měst Pražských Dr. Tomášem Černým v čele obecního zastupitelstva Pražského.

Po té vsedl arcibiskup do skvostného vozu šestispřežního a bral se ve slavném průvodu přes sv.-Václavské náměstí, Ferdinandovou třídu, přes nábreží a kamenný most na Malou stranu k farnímu chrámu sv. Mikuláše, kdež očekávali jej biskupové Králohradecký a Litoměřický, metropolitní kapitola, kapitoly kolegiální, opatové řeholní, vikáři a faráři i kněží řeholní, celkem 300 osob. Arcibiskup vešel do chrámu a byl přítomen tiché mši svaté, kterou probošt metropolitní kapitoly Dr. Würfel sloužil. Z chrámu kráčel průvod ulicí Ostruhovou ku Hradčanům. Přišel do svatyně sv. Víta, pokleknul kníže-arcibiskup u oltáře sv. Jana Nep. a vykonal krátkou modlitbu u hrobu sv. Vojtěcha, načež se ubíral ku hlavnímu oltáři, kdež nuncius papežský arcibiskup Msgr. Vannutelli sloužil pontifikální mši sv. a po té obřad nastolení či inthronisace nového arcibiskupa vykonal. Přítomen byl místopředseda baron Kraus, nejvyšší maršálek kníže Jiří Lobkovic, mnozí šlechticové, komandující generál baron Filipovič s generalitou a četné duchovenstvo i obecní. Oslovení nového arcipastýře vykonal jménem duchovenstva probošt metropolitní kapitoly Dr. Adolf Würfel, načež kníže-arcibiskup delší řečí odpověděl. V týž den vydal také první svůj *list pastýřský* k věřícím arcidiecése. O slavnosti nejsv. Jména Marie Panny vykonal arcipastýř náš pouť do *Staré Boleslavi*, aby tam sebe i diecési správě své svěřenou, v mocnou ochranu Rodičky Boží doporučil.

Na začátku října 1885 meškala Jeho knížecí Milost po nějakou dobu ve *Vídni*, kdež v paláci arcibiskupském konaly se porady biskupů rakouských, týkající se upravení kongruy a otázky školní, kteráž vším právem episkopátů přičinu ku mnohým obávám poskytuje.

Akademie křesťanská v Praze konala dne 22. listopadu 1885 jubileum desítiletého trvání svého. Jeho knížecí Milost, všímaje si bedlivě záslužné působnosti katolických spolkův a jednot, konal sám ve farním chrámě u sv. Jiljí téhož dne pontifikální služby Boží a byl večer o 6. hodině společně s p. biskupem Brněnským Dr. Frant. Bauerem přítomen koncertu, pěčí Akademie ve dvoraně Sv.-Václavské záložny dávanému.

Katolicko-politická jednota pro království České konala v neděli dne 13. prosince 1885 večer ve spolkovém sále sv.-Václavské záložny svou valnou schůzi občasnou. Také k této schůzi zavítala Jeho knížecí Milost nejdůst. p. arcibiskup hrabě František de Paula, a ku pozdravu předsedy hraběte Karla ze Schönbornů vyjádřil spokojenost svou se snahami a působením jednoty a slíbil, že jednotu seč stačí sly jeho, podporovati bude.

V únoru 1886 meškal kníže-arcibiskup František Paulanský ve *Vídni*, kdež poznovu konány porady episkopátu rakouského o důležitých zájmech katolické církve. Navrátiv se do sídla svého Prahy uspořádal nutné záležitosti, načež k pozvání sv. Otce Lva XIII. vydal se náš nejdůstojnější Arcipastýř 15. březua na cestu do *Říma*, hlavního města veškerého křesťanstva. S ním společně odebral se tam biskup Brněnský Dr. František Bauer. Před svým odjezdem postaral se nejdůstojnější arcibiskup Pražský o to, aby zvláštním společným pastýřským listem všech biskupů českých ohlášeno bylo věřícím mimořádné *milostivé léto*, jež sv. Otec Lev XIII. svým listem okružným ze dne 22. prosince 1885 na letošní rok 1886 pro veškeren obor světa křesťanského prohlásil.

Přejeme z celého srdce, aby nejdůstojnější kníže-arcibiskup František de Paula hrabě ze Schönbornů po dlouhá léta spravoval arcidiecesi Pražskou a jakožto primas království Českého a Metropolitane české provincie církevní pečoval o blaho milé vlasti naší, o rozkvět svaté církve katolické a rozmnožení slávy Boží! Na mnohá, mnohá léta!

